

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/56/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011955
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120011955.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci obžalovaných L. N., nar. XX.XX.XXXX v L., pre zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), písm. d), písm. g), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a obžalovaného G. E., nar. XX.XX.XXXX v F., pre zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), písm. d), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 20.04.2021, č. k. 9T/70/2020-376, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.08.2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného L. N., nar. XX.XX.XXXX, a obžalovaného G. E., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.04.2021, č. k. 9T/70/2020-376, bol obžalovaný L. N., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L., t. č. v ÚVV Leopoldov uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1 písm. a), písm. d), písm. g) ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a obžalovaný G. E., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom V. XXXX/XX, F., t. č. v ÚVV Leopoldov uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1 písm. a), písm. d), ods. 2 písm. b) ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

v čase približne o 20:25 hod. dňa 16.07.2020 v priestoroch železničnej stanice v Trnave pristúpili k H. E., narodenému v roku 2004, ktorý sedel v tom čase na múriku pri Bistre Albatros pred budovou železničnej stanice Trnava a pýtali od neho cigarety a peniaze v rôznych nominálnych hodnotách, najskôr v hodnote 2,- €, neskôr v hodnotách 5,- € a 10,- €, kde tieto peniaze im H. E. dobrovoľne vydal a chcel z priestorov železničnej stanice odísť, na čo obaja obvinení, ktorí si všimli v peňaženke H. E. väčšie množstvo bankoviek, reagovali tak, že išli za H. E. so zámerom neoprávnene sa obohatiť, vďaka o H. E., že sa jedná o dieťa a očakávajú vzhľadom k veku H. E. a jeho fyzickej a psychickej vyspelosti, jeho bezbrannosť a nižšiu mieru prípadného odporu a tým zvýšenie šance na úspešné dosiahnutie svojho zámeru, pričom obvinený G. E. zastavil H. E. na terase pri lávke pre peších chodcov v smere do centra mesta Trnava a pútal jeho pozornosť tým, že pýtal od neho ďalších 50,- €, ktoré H. E. odmietal dobrovoľne vydať a peňaženku zn. Lara Bags, v ktorej sa nachádzala finančná hotovosť vo výške 1.300,- €, občiansky preukaz, autobusová čipová karta a kartička poisťovne Union, si držal rukou pri tele, čo obvinený L. N. využil a peňaženku s obsahom finančnej hotovosti vytrhol H. E. z ruky a dal sa na útek, následne obvinený G. E. zdržiaval H. E. v prenasledovaní L. N. tým, že ho ubezpečoval, že vybaví, aby mu bola peňaženka vrátená a presviedčal H. E., aby nevolal políciu, no po chvíli z miesta aj on utiekol

za obvineným L. N. a finančnú hotovosť vo výške 1.300,-€, nachádzajúcu sa v odcudzenej peňaženke, si obaja obvinení rozdelili, čím svojím konaním spôsobili poškodenému H. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/X, XXX XX C. R., škodu vo výške 1.303,50 €, pričom obvinený L. N. sa skutku dopustil, hoci mu bola dňa 20.02.2020 príslušníkom Obvodného oddelenia Policajného zboru v Nových Zámkoch v blokovom konaní evidenčné číslo bloku: 14142866 uložená pokuta vo výške 10,- € za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a obvinený G. E. sa skutku dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 14.05.2019, sp. zn. 34T/71/2017, právoplatným dňa 14.05.2019 uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému L. N. podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému G. E. uložil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

O náhrade škody okresný súd rozhodol podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku tak, že obom obžalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť škodu poškodenému H. E., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom C. R., E. XXX/X, vo výške 1.300,- Eur.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 376-382 spisu.

Úvodom a pre poriadok je potrebné uviesť, že v danej trestnej veci už bolo v merite veci jedenkrát rozhodnuté okresným súdom, následne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 09.03.2021 sp. zn. 3To/23/2021 na základe odvolania podaného okresným prokurátorom a obžalovanými proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 9T/70/2020-293 zo dňa 03.12.2020 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu opätovne prejednal a rozhodol.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní opätovne vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných L. N. a G. E., prečítaním výpovede svedkyne - poškodenej G. E. (matky poškodeného H. E.), prehratím kamerového záznamu výpovede poškodeného H. E., prehratím kamerového záznamu zo Železničnej stanice v Trnave, zápisnicami o rekognícii, odborným vyjadrením spoločnosti BAGS TRADE, s.r.o., odpisom registra trestov na obžalovaných, lustráciami v registri priestupkov na obžalovaných, rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 14.05.2019 sp. zn. 34T/71/2017. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania jednoznačne preukázané, že priamymi účastníkmi skutkového deja boli obžalovaní L. N., G. E. a poškodený H. E.. Z ich zhodných výpovedí bez dôvodných pochybností vyplýva, že v čase približne o 20:25 hod. dňa 16.07.2020 v priestoroch železničnej stanice v Trnave si obžalovaní od poškodeného H. E. pýtali finančné prostriedky rôznej nominálnej hodnoty, ktoré im poškodený spočiatku dobrovoľne odovzdal, a po tom čo z týchto priestorov poškodený odchádzal, ho obaja obžalovaní prenasledovali, pričom G. E. zastavil H. E. na terase pri lávke pre peších chodcov v smere do centra mesta Trnava a pýtal od neho ďalších 50,- €, ktoré H. E. odmietal dobrovoľne vydať a peňaženku zn. Lara Bags, v ktorej sa nachádzala finančná hotovosť vo výške 1.300,- €, občiansky preukaz, autobusová čipová karta a kartička poisťovne Union, si držal rukou pri tele, čo obžalovaný L. N. využil a peňaženku s obsahom finančnej hotovosti vytrhol H. E. z ruky a dal sa na útek, následne obvinený G. E. ubezpečoval poškodeného, že vybaví, aby mu bola peňaženka vrátená a presviedčal H. E., aby nevolal políciu, no po chvíli z miesta aj on utiekol. Totožnosť obžalovaných bola preukázaná aj vykonanými rekogníciami a kamerovým záznamom z vlakovkej stanice.

Okresný súd viazaný právny názorom Krajského súdu v Trnave zo dňa 09.03.2021, sp. zn. 3To/23/2021 uviedol, že poškodený H. E. bol v skutkovej vete obžaloby konkretizovaný okrem svojho mena a priezviska aj rokom narodenia, a to práve z dôvodu, že sa obžalovaným ako kvalifikačný znak pričítava práve spáchanie trestného činu na chránenej osobe - dieťaťi v zmysle § 139 ods. 1 písm. a) Trestného

zákona. Táto skutočnosť bola následne explicitne vyjadrená aj v právnej vete a právnej kvalifikácii obžaloby ustanovením § 139 ods. 1 písm. a) Trestného konania. Označenie poškodeného v skutkovej vete obžaloby, za súčasného vyjadrenia i v právnej vete je dostačujúcim na to, aby súd vychádzal z právnej kvalifikácie, ktorej súčasťou je tento kvalifikačný znak v zmysle § 139 ods. 1 písm. a) Trestného konania. Pokiaľ ide o subjektívnu súvislosť veku poškodeného ako chránenej osoby podľa § 139 ods. 1 písm. a) Trestného konania so spáchaním skutku, okresný súd poukázal na kamerový záznam, z ktorého je na prvý pohľad zrejmé (vzhľadom k vonkajším fyzickým znakom poškodeného), že u poškodeného ide o dieťa, v čase spáchania skutku 15 ročného chlapca. Obžalovaní museli vedieť, že páchajú skutok na osobe mladšej ako 18 rokov, o čom v konečnom dôsledku svedčia aj ich výpovede z prípravného konania ku skutkovému dej. Nakoniec aj sám obžalovaný G. E. potvrdil, že poškodeného minimálne z videnia poznal (musel teda mať vedomosť o tom, že poškodený nie je plnoletý), čo len podporuje záver o tom, že obžalovaní vedeli o veku poškodenom a jeho bezbrannosť, slabšie postavenie a strach z odporu využili, čím bola preukázaná aj subjektívna súvislosť.

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému L. N. okresný súd skúmajúc pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, dospel k záveru, že u obžalovaného prevažujú priťažujúce okolnosti, nakoľko nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil jednu priťažujúcu okolnosť, a to že obžalovaný už bol odsúdený (odsúdenie Okresným súdom Banská Bystrica, sp. zn. 4T/45/2018). Okresný súd postupoval podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný spáchal opätovne zločin, v dôsledku čoho bol súd povinný zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. V trestnej sadzbe trestu odňatia slobody od 6 rokov a 6 mesiacov do 10 rokov, okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov, ktorý považoval vzhľadom na naplnenie účelu trestu za primeraný. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom obžalovaný žije, výšku trestu a okolnosti prípadu dospel okresný súd k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný, a keďže doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody, zaradil ho na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému G. E. okresný súd skúmajúc pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, dospel k záveru, že je potrebné upraviť zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, nakoľko nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil jednu priťažujúcu okolnosť, a to že obžalovaný už bol odsúdený (napr. odsúdenie Okresným súdom Trnava, sp. zn. 0T/86/2020). V trestnej sadzbe trestu odňatia slobody od 5 rokov a 4 mesiacov do 10 rokov okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 4 mesiace, ktorý považuje vzhľadom na naplnenie účelu trestu za primeraný. Vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život, výšku uloženého trestu a prostredie, v ktorom obžalovaný žije a okolnosti prípadu dospel okresný súd k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný, a keďže v posledných 10 rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin (napr. odsúdenie Okresným súdom Trnava sp. zn. 0T/129/2017), zaradil ho na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný L. N. (č. l. 375 spisu), ktoré odôvodnil sám (č. l. 388 spisu) ako i prostredníctvom obhajcu Mgr. Ing. Juraja Trokana (č. l. 391 spisu). Rovnako podal odvolanie bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní aj obžalovaný G. E. (č. l. 375 spisu), ktoré odôvodnil sám (č. l. 386 spisu), ako i prostredníctvom obhajcu Mgr. Miroslava Tokarčíka (č. l. 404-409 spisu).

Obžalovaný L. N. v odvolaní namietal, že nepoznal vek poškodeného, že je maloletý a pokiaľ by to vedel, nikdy by poškodeného neokradol. Poškodený mu nepovedal že má 15 rokov. Podľa obžalovaného treba zistiť, odkiaľ mala maloletá osoba pri sebe taký obnos peňazí. Uvádza, že to, že učinil priznanie pretože bol psychicky chorý a v dôsledku toho nepoznal svoje konanie, ktoré naozaj veľmi ľutuje. Podľa názoru obžalovaného je uložený trest neprimerane vysoký a nespravodlivý. Upriamuje pozornosť na chybu na

strane 5 rozsudku kde sa uvádza, že ku skutku malo dôjsť 16.07.2020 a neskôr 18.07.2020 čo považuje za justičnú chybu a preto žiada spod obžaloby oslobodiť alebo aby mu súd uložil mimoriadne nízky trest.

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Ing. Juraja Trokana uviedol, že záver o vine prezentovaný v rozsudku považuje za nesprávny a to vo veci posúdenia kvalifikačného znaku podľa § 139 ods. 1 Trestného zákona. Uvádza, že skutočnosť, že niečo je pre súd z kamerového záznamu zrejme, sama o sebe neznamena, že táto skutočnosť musí byť zrejma aj obžalovaným. Subjektívna stránka trestného činu vo vzťahu ku kvalifikačnému znaku žiadnym spôsobom nebola preukázaná ani dokazovaná. Nebola preukázaná ani súvislosť spáchania činu a vekom poškodeného. Uvádza ďalej, že skutková veta obžaloby neopisuje osobitný kvalifikačný znak trestného činu - súvislosť spáchania trestného činu s vekom poškodeného nebola opísaná ani iným pojmom alebo gramatickým vyjadrením, ktoré významovo zodpovedá príslušnej skutkovej podstate - konštatovanie roku narodenia poškodeného takýmto opisom ani vyjadrením nie je a neopisuje žiadny vzťah páchatel'ov k veku poškodeného. Ďalej považuje za nevykonanie dôkazu - výsluchu poškodeného na hlavnom pojednávaní za nezákonné. Záverom navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že rozhodne o jeho vine tak ako rozhodol okresný súd v prvom odsudzujúcom rozsudku a pri určovaní trestu prihliadne na odvolacie dôvody, ktoré uviedol v odvolaní proti prvému rozsudku.

Obžalovaný G. E. v odvolaní uviedol, že chce aby súd nariadil výsluch maloletého poškodeného so súhlasom psychológa, vzhľadom k tomu, že bez jeho opakovaného vypočutia mu hrozí neprimerane vysoký trest. Výsluchom maloletého by sa preukázateľne dokázalo, že sa snažil zabrániť skutku a to tým, že vrátil peňaženku poškodenému po jej prvom odcudzení. Následne ju obžalovaný N. opätovne vytrhol a vydal sa s ňou na útek. Uvádza, že on v čase skutku zotrval pri poškodenom a ubezpečoval ho, že sa postará o to, aby obžalovaný N. peňaženku vrátil. Uvádza ďalej, že žiada priznať znalca, ktorý by vykonal rozbor videozáznamu priloženého ku spisu a to analýzou tváre poškodeného, či je z neho zrejme, že ide o maloletú osobu, nakoľko jeho vzhľad tomu nenasvedčoval. Tvrdí, že poškodenému nijako neublížil, iba ho poprosil o to, či mu môže pomôcť finančne dvomi eurami, ktoré mu aj dobrovoľne dal. Vôbec ho pritom nenapadlo že obžalovaný N. vytrhne poškodenému peňaženku. Uvádza, že poškodenému peňaženku osobne vrátil na adresu jeho trvalého pobytu. Záverom žiada, aby krajský súd rozhodol o jeho vine alebo nevine spravodlivo a žiada, aby bol vyčlenený na samostatné konanie.

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Miroslava Tokarčika uviedol, že rozhodnutie súdu považuje za arbitrárne a v podstate rozhodol o jeho vine len na základe právneho názoru odvolacieho súdu, čo sám v odôvodnení rozsudku uvádza. Nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu v rozhodnutí z 09.03.2021 sp. zn. 3To/23/2021, ktorého názorom bol prvostupňový súd viazaný, že skutok mal byť spáchaný na maloletej osobe a v súvislosti s jej vekom. Nevidí dôvod, aby sa súd odklonil od svojej predošlej argumentácie s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Tdo/65/2013. V tejto súvislosti bola pôvodná argumentácia súdu prvého stupňa správna. Ani samotný poškodený maloletý H. E. neuviedol, že by mal pocit, že bol okradnutý z dôvodu využitia, alebo zneužitia jeho veku. Neexistuje teda žiadna objektívna a už vôbec nie subjektívna súvislosť spáchania skutku v súvislosti s využitím veku poškodeného. Okrem toho ťažko sa dá usúdiť, či má 16 ročný chlapec skutočne 16-17 rokov alebo 17, 18, alebo 19 rokov. Podľa výzoru sa to dá len odhadnúť. Okrem toho výzorom, oblečením a správaním pôsobil minimálne na 18 rokov. Dokonca pôvod finančnej hotovosti nevedia (poškodený a jeho matka) dodnes hodnoverným spôsobom vysvetliť. Uvádza, že nemal v úmysle sa zmocniť žiadnej cudzej veci, spôsobiť akúkoľvek škodu a už vôbec nemal v úmysle páchať resp. sa podieľať na páchaní akejkoľvek trestnej činnosti. Dôvodí, že jedinou „chybou“ je, že bol prítomný pritom, ako obžalovaný L. N. vzal peňaženku poškodenému. Čo sa týka jeho údajného priznania k tomuto skutku, ktorým súd argumentuje v odôvodnení rozsudku, tak túto skutočnosť vysvetlil na hlavnom pojednávaní dňa 30.10.2020 a popiera, že by sa podieľal na tejto krádeži. Taktiež nemá vedomosť, že by bol na nejakom hlavnom pojednávaní vykonaný dôkaz, ktorý by preukazoval opak. Okrem toho výsluch jeho osoby vykonaný v prípravnom konaní pri rozhodovaní o vzatí do väzby, nie je z jeho pohľadu relevantne použiteľný pre konanie pred súdom pri rozhodovaní o mojej vine. K samotnému dôkazu výsluchu poškodeného uvádza, že ten podľa jeho názoru nie je zákonným dôkazom, jednak nebol získaný zákonným spôsobom a jednak nebol vykonaný na HP zákonným spôsobom. Na hlavnom pojednávaní dňa 30.11.2020 bol prehraný kamerový záznam s výsluchom poškodeného H. E., ku ktorému uvádza, že nebol vykonaný zákonným spôsobom. Z kamerového záznamu nie je zrejme dátum a čas, kedy sa mal vykonať, miesto nahrania kamerového záznamu, nie je zrejme v akom procesnom postavení som bol, teda či mu už bolo vznesené obvinenie, kto vykonal tento výsluch poškodeného a kto bol prítomný

pri výsluchu v zmysle ustanovenia § 135 ods. 1 Trestného poriadku. Z tohto záznamu sa to nedá zistiť, ani overiť, lebo je snímaný len H. E.. Súčasťou tohto dôkazu mala byť aj sprievodná správa o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný. Je povinnosťou prokuratúry k takémuto dôkazu správu predložiť a povinnosťou súdu túto správu oboznámiť. Má za to, že v tomto prípade zákon jasne hovorí o obligátnej povinnosti vykonať, alebo oboznámiť takúto sprievodnú správu, nie je to opčná možnosť súdu. Na hlavnom pojednávaní nebola ani len oboznámená zápisnica o výsluchu poškodeného H. E. z 23.07.2020, ktorá by nahrádzala jeho výpoveď poškodeného priamo na HP, resp. by za určitých okolností mohla poslúžiť ako sprievodná správa k obrazovo-zvukovému záznamu o jeho výpovedi, ak bol vôbec tento záznam vyhotovený pri tejto jeho výpovedi.

K samotnému výsluchu poškodeného H. E. vykonaného v prípravnom konaní dňa 23.07.2020, uvádza tiež, že mu v tejto súvislosti bolo upreté právo na spravodlivý proces. Výsluch poškodeného sa vykonával len raz (pravdepodobne) a nebolo mu umožnené sa výsluchu zúčastniť, klásť poškodenému otázky a konfrontovať jeho výpoveď. V čase výpovede poškodeného bol v CPZ a nebola mu umožnená účasť na tomto úkone. Je irelevantné, že ma mali OČTK o tomto úkone upovedomiť, ak nemám reálnu možnosť sa ho zúčastniť, a to ani prostredníctvom obhajcu. Výsluchu poškodeného v prípravnom konaní sa nezúčastnil ani jeho obhajca, nakoľko mu bol ustanovený až po jeho vypočutí a ďalší výsluch poškodeného sa už v prípravnom konaní nezopakoval. Nemal teda možnosť uplatniť svoje základné zákonné práva obvineného, ani obžalovaného, a to tak v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom. Poukazujem tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.10.2014, sp. zn. 1Tdo 53/2014, ako aj na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 63/2009 (publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk č. 4/2010). Takisto chce upozorniť na niektoré nevysvetlené skutočnosti tvrdené poškodeným H. E.. Napr. nevie vysvetliť odkiaľ mal ním tvrdenú finančnú hotovosť vo výške 1.300,- €. Najprv tvrdil, že ju má z brigády a neskôr keď zrejme zistil, že by sa polícia mohla opýtať zamestnávateľa, či mu skutočne toľko peňazí zaplatil to zmenil na to, že mu peniaze požičal nejaký kamarát z Bratislavy. Pritom nevie uviesť ani len meno kamaráta, kde býva a prečo by mu dával toľko peňazí a odkiaľ ich on mal. Paradoxne ani polícia si to neoverila a súd napriek tomu verí len tvrdeniu poškodeného. Uvádza, že Európsky súd pre ľudské práva teda judikuje, že „ak ide o výpoveď, ktorá môže mať rozhodujúcu alebo významnú úlohu pri uznaní obvineného za vinného a ktorá nebola v prípravnom konaní vykonaná za podmienok kontradiktórnosti, možno ju na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom prečítať len vtedy, ak svedok opätovne na hlavnom pojednávaní vypovedal. V prípade, že svedok na hlavnom pojednávaní využil svoje zákonné právo a k veci odmietol vypovedať, pričom jeho výpoveď v prípravnom konaní nebola vykonaná za podmienok kontradiktórnosti, nemožno na nej založiť odsúdenie obvineného a nemožno ju ani prečítať na hlavnom pojednávaní (napríklad rozhodnutie Európskeho súdu Unterpertinger v. Rakúsko, v ktorom sa súd zaoberal prípadom, keď usvedčujúcimi dôkazmi boli výpovede manželky a dcéry obvineného, ktoré následne odmietli vypovedať, pričom obvinený nemal možnosť viesť ich kontradiktórny výsluch, odsúdenie obvineného na podklade takýchto výpovedí považoval súd za porušenie Dohovoru. Možno spomenúť aj ďalšie rozhodnutia súdu napríklad Kostovski v. Holandsko, Windisch v. Rakúsko). Uvedené závery judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva potvrdzuje aj súčasná slovenská odborná literatúra (napríklad Polák, P.: Svedok v trestnom konaní, Bratislava: Eurokodex, 2011 s. 203 - 206 alebo Čentěš, J. a Kolcunová, M.: Výsluch maloletej osoby v trestnom konaní, Notitiae ex Academia Bratislavensi Iurisprudentiae, č. 1/2010, s. 40 - 42), ktorá zhodne konštatuje, že pre európsky súd pre ľudské práva je všeobecným pravidlom pri výsluchu svedka (a to aj mladšieho ako osemnásť rokov) to, že sa obžalovanému musí dať adekvátna a náležitá možnosť spochybniť výsluch svedka proti sebe a klásť mu otázky (rozhodnutia napríklad Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Ludi proti Švajčiarsku). Kontradiktórny výsluch svedka sa musí uskutočniť na verejnom hlavnom pojednávaní za prítomnosti obžalovaného, ktorý musí mať možnosť zhodnotiť vierohodnosť svedka na základe priameho pozorovania správania a reakcií svedka (pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 140/04).

Čo sa týka výroku o náhrade škody, k tomu uvádza, že nakoľko mu žiadnym relevantným dôkazom nebolo preukázané spáchanie trestného činu, a v konaní nebola hodnoverným spôsobom preukázaná výška škody, tak nesúhlasím s výrokom o náhrade škody, ktorú je podľa výroku súdu povinný uhradiť poškodenému. Ak spáchal skutok obžalovaný L. N., ktorý sa k tomu priznal a tvrdí, že v peňaženke našiel 1.300,- € a minul ich sám v herni, tak nevidí najmenší dôvod, aby ich mal poškodenému nahrádzať spolu s ním. Vzhľadom na uvedené žiada odvolací súd, aby po preskúmaní rozsudok súdu prvého stupňa zrušil vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie sám rozhodol tak, že obžalovaného G. E. oslobodí.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 03.08.2021 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, oboch obžalovaných, obhajcu obžalovaného L. N., na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného L. N., odvolaním obžalovaného G. E., námietkou zaujatosti, návrhu na odňatie a prikázanie veci obžalovaného G. E., odpisom RT, podstatným obsahom spisu. Senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obhajcu Mgr. Miroslava Tokarčíka a poškodenej G. E.. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave uviedla, že má za to, že rozsudok Okresného súdu Trnava je zákonný a správny, skutkový aj právny stav, tresty považuje za primerané, splňajúce či už individuálnej a generálnej prevencie. Navrhla odvolania oboch obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca Mgr. Ing. Juraj Trokan (za oboch obžalovaných) uviedol, že rozsudok považujú za nezákonný z dôvodu, že je nesprávne právne kvalifikovaný, majú za to, že skutok, ktorý je predmetom trestného konania musí byť kvalifikovaný ako prečin podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko celé konanie od vznesenia obvinenia po podaní obžaloby nebolo vedené za skutok, ktorý by obsahoval osobitný kvalifikačný znak podľa ust. § 139 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Tento kvalifikačný znak bol vsunutý až do posledného rozsudku, tým bolo porušené právo obžalovaných na obhajobu. Poukazujú na nezákonnosť použitých dôkazov a to najmä výpoveď obžalovaného E. a nezákonný výsluch poškodeného. Preto navrhli, aby súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil prípadne zmenil tak, že obžalovaného L. N. uzná vinného z prečinu podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a obžalovaného E. spod obžaloby oslobodí. Obžalovaný G. E. uviedol, že poškodenému nijak neublížil a ľutuje to. Obžalovaný L. N. uviedol, že sa stotožňujem s návrhom jeho obhajcu, ktorý uviedol veci, čo sa týka právnej kvalifikácie a žiadam krajský súd, aby vec vrátil alebo vec právnej kvalifikoval ako prečin.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre ich zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovanej jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa správal pri ukladaní trestu. Záverečný názor okresného súdu pri ukladaní trestu, keď obžalovanému L. N. uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov a obžalovanému G. E. trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace, je aj podľa názoru odvolacieho súdu zákonný, spravodlivý a primeraný. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 168 Trestného poriadku. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa obaja obžalovaní na odcudzení peňaženky poškodenému vopred dohodli a odcudzenú finančnú hotovosť si následne rozdelili a tento čin bol spáchaný formou spolupáchateľstva. Okresný súd správne a logicky vyhodnotil výpovede oboch obžalovaných s

poukazom na skutočnosť, že obaja obžalovaní v rôznych okamihoch trestného konania poskytli rôzne výpovede o tejto skutočnosti, aj keď vierohodnosť oboch obžalovaných vzhľadom na obsahovo rozdielne výpovede bola čiastočne znížená. Obžalovaný L. N. pri svojej prvotnej výpovedi v procesnej pozícii obvineného priznal spáchanie skutku svojou osobou a podrobne popísal účasť obžalovaného G. E. na stíhanom skutku. Podľa výpovede obžalovaného L. N. bolo jeho úlohou získať od poškodeného peňaženku a úlohou obžalovaného G. E. zdržať poškodeného tak, aby mohol poškodený s odcudzenou peňaženkou utiecť. Ako správne uviedol okresný súd, nelogickým je vysvetlenie obžalovaného G. E., že sa v prípravnom konaní priznal k spáchaniu stíhaného skutku spolupáchateľstvom z dôvodu, aby sa mal kde vyspať. Obžalovaný mal vedomosť o právnej kvalifikácii stíhaného skutku minimálne v tom, že sa jedná o zločin a reálne mu hrozí uloženie vyššieho trestu. Bolo by teda nelogické priznávať sa k trestnej činnosti, ktorú nespáchal a iba preto, aby mal kde prenocovať. Rovnako vysvetlenie obžalovaného L. N. prečo usvedčoval obžalovaného G. E. je nelogické. Práve obžalovaný L. N. bol osobou, ktorá poškodenému peňaženku odcudzila, k čomu sa sám priznával, a preto nie je reálne možné, aby ho obžalovaný G. E. usvedčoval ešte vo väčšom rozsahu, ako čin skutočne spáchal. Rovnako treba poukázať na zhodu výpovedí obžalovaných v prípravnom konaní v tom, že obaja uviedli, že z odcudzených finančných prostriedkov mal obžalovaný G. E. finančný prospech 600,- Eur.

Po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 09.03.2021 sp. zn. 3To/23/2021 sa okresný súd zameril na posúdenie otázky preukázania tak objektívnej ako aj subjektívnej súvislosti v zmysle § 139 ods. 1 písm. a) v spojení s § 139 ods. 2 Trestného zákona. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že pokiaľ ide o subjektívnu súvislosť veku poškodeného ako chránenej osoby podľa § 139 ods. 1 písm. a) Trestného konania so spáchaním skutku, poukazuje na kamerový záznam, z ktorého je na prvý pohľad zrejmé (vzhľadom k vonkajším fyzickým znakom poškodeného), že u poškodeného ide o dieťa, v čase spáchania skutku 15 ročného chlapca. Obžalovaní museli vedieť, že páchajú skutok na osobe mladšej ako 18 rokov, o čom v konečnom dôsledku svedčia aj ich výpovede z prípravného konania ku skutkovému dej. Obžalovaní sa na poškodeného zamerali, opakovane ho oslovili a pýtali peniaze, neskôr sa snažili o výmenu, následne ho prenasledovali, to všetko s úmyslom okradnúť ho. Nakoniec aj sám obžalovaný G. E. potvrdil, že poškodeného minimálne z videnia poznal (musel teda mať vedomosť o tom, že poškodený nie je plnoletý), čo len podporuje záver o tom, že obžalovaní vedeli o veku poškodenom a jeho bezbrannosť, slabšie postavenie a strach z odporu využili, čím bola preukázaná aj subjektívna súvislosť. S takýmto konštatovaním a odôvodnením okresného súdu sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a iba dodáva, že možno v tomto smere rozumne predpokladať, že ak by bol poškodený osobou staršou a teda fyzicky zdatnejšou osobou, tak obžalovaní by si od neho peniaze pýtať netrúfali, a preto teda využili skutočnosť, že sa jedná o maloletú (fyzicky menej zdatnú) osobu.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd správne postupoval podľa zásad upravených v § 34 Trestného zákona, keď pri ukladaní trestu zisťoval poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, prihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, osoby obžalovaných, ich pomery a možnosť ich nápravy. Obžalovanému L. N. pri prevahe priťažujúcich okolností (obžalovaný už bol odsúdený - odsúdenie Okresným súdom Banská Bystrica, sp. zn. 4T/45/2018), a s ohľadom na skutočnosť, že obžalovaný spáchal opätovne zločin, okresný súd postupoval podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona v dôsledku čoho zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. V trestnej sadzbe trestu odňatia slobody od 6 rokov a 6 mesiacov do 10 rokov obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov, ktorý považuje vzhľadom na naplnenie účelu trestu aj odvolací súd za primeraný. Rovnako správne okresný súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných 10 rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. Obžalovanému G. E. okresný súd priznal jednu priťažujúcu okolnosť, a to že obžalovaný už bol odsúdený (odsúdenie Okresným súdom Trnava, sp. zn. 0T/86/2020). V trestnej sadzbe trestu odňatia slobody od 5 rokov a 4 mesiacov do 10 rokov obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 4 mesiace, ktorý považuje vzhľadom na naplnenie účelu trestu aj odvolací súd za primeraný. Keďže v posledných 10 rokoch obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin (napr. odsúdenie Okresným súdom Trnava sp. zn. 0T/129/2017), správne ho okresný súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Rovnako za správny možno považovať aj výrok okresného súdu, ktorým podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol

o náhrade škody tak, že obom obžalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť škodu poškodenému H. E. vo výške 1.300,- Eur.

Tresty uložené okresným súdom obom obžalovaným sú trestami úmernými spáchanému skutku, teda zákonné a spravodlivé, zahŕňajúce v sebe tak prvok represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, odzrkadľujúce zároveň morálne odsúdenie oboch páchatel'ov.

K odvolacím námietkam obžalovaného L. N. a obhajoby:

Podľa názoru obžalovaného je uložený trest neprimerane vysoký a nespravodlivý. Rovnako neustále tvrdí, že nepoznal vek poškodeného, že je maloletý a pokiaľ by to vedel, nikdy by poškodeného neokradol. K tejto odvolacej námietke odvolací súd dodáva, že obžalovaní síce nemuseli poznať presný vek maloletého poškodeného, avšak obžalovaní museli vedieť, že páchajú skutok na osobe mladšej ako 18 rokov, o čom v konečnom dôsledku svedčia aj ich výpovede z prípravného konania ku skutkovému deju („ihneď po tom, ako spozorovali asi 15 ročného chlapca (poškodeného), zamerali sa naňho, opakovane ho oslovili a pýtali peniaze, neskôr sa snažili o výmenu, následne ho prenasledovali, to všetko s úmyslom okradnúť ho“). Z formulácie skutkovej vety napadnutého rozsudku rovnako vyplýva, že spáchanie tohto činu bolo z hľadiska obžalovaných subjektívne ovplyvnené súvislosťou s vekom poškodeného. Znak skutkovej podstaty - spáchanie vyššie uvedeného zločinu na chránenej osobe - dieťaťi v zmysle § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, je vyjadrený v skutkovej vete rozsudku okresného súdu prostredníctvom formulácie“išli za H. E. so zámerom neoprávnené sa obohatiť, vediať o H. E., že sa jedná o dieťa a očakávajú vzhľadom k veku H. E. a jeho fyzickej a psychickej vyspelosti, jeho bezbrannosť a nižšiu mieru prípadného odporu a tým zvýšenie šance na úspešné dosiahnutie svojho zámeru“..... Preto označenie poškodeného v skutkovej vete obžaloby, za súčasného vyjadrenia i v právnej vete je dostačujúcim na to, aby súd vychádzal z právnej kvalifikácie, ktorej súčasťou je tento kvalifikačný znak v zmysle § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného krajský súd konštatuje, že z obsahu vykonaného dokazovania má za to, že boli produkované dôkazy, resp. bolo dostatočne vedené dokazovanie tak, aby dalo bez pochybností odpoveď na túto nastolenú otázku, či obžalovaní okrem iného konali tak, ako to bolo ustálené v skutkovej vete rozsudku aj z dôvodu toho, že mohli očakávať, že od poškodeného budú môcť očakávať menší odpor vzhľadom na jeho vek a na jeho fyzické danosti oproti ich veku a fyzickým danostiam. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky týkajúce sa neznalosti obžalovaných skutočného veku poškodeného sú neopodstatnené.

V odvolaní ďalej uviedol, že nevykonanie dôkazu - výsluchu poškodeného na hlavnom pojednávaní považuje za nezákonné. K tejto odvolacej námietke odvolací súd iba dodáva, že predmetnou odvolacou námietkou sa podrobne zaoberal už vo svojom uznesení zo dňa 09.03.2021 sp. zn. 3To/23/2021. Citácia:

„Odvolací súd dáva obžalovanému E. do pozornosti to, že poškodený v prípravnom konaní vypovedal ako maloletá osoba, výsluch ktorej sa vedie osobitným spôsobom, a to práve s ohľadom na jeho vek, rozumovú ako aj mravnú vyspelosť, to všetko za účelom predchádzania druhotnej viktimizácie. Výsluch či už svedka alebo poškodeného, ktorý je maloletou osobou predstavuje výnimku zo zásady kontradiktórnosti (nevzťahujú sa naň ustanovenia o výsluchu svedka, resp. vzťahujú v rôznych modalitách a odchýlkach). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 63/2009 zo dňa 07.12.2009, podľa ktorého výnimku zo zásady kontradiktórnosti postupu v konaní predstavujú výpovede svedkov, ktoré majú v zmysle § 263 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku charakter neodkladného alebo neopakovateľného úkonu; takýto charakter majú aj výpovede maloletých.“

„Uvedené vychádza z koncepcie ochrany maloletých osôb v trestnom konaní, pričom v tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na judikatúru ESLP, ktorá zvyrazňuje potrebu vedenia trestného konania smerujúceho k ochrane záujmov maloletých, ktorí ako svedkovia svedčia v prípadoch, kedy sú trestnými činmi sami dotknutí, resp. trestnou činnosťou poškodení (porovnaj rozsudok ESLP S. N. proti Švédsku z 02.07.2002, rozsudok ESLP F. a M. proti Fínsku zo 17.07.2007, rozsudok ESLP Kovač proti Chorvátsku z 12.07.2007, rozsudok ESLP W.S. proti Poľsku z 19.06.2007 a ďalšie). V prípade výsluchov takýchto svedkov sú definované nielen zákonné výnimky, ale aj výnimky verifikované rozhodovacou praxou ESLP, ktoré dopadajú aj na kontradiktórne poňatie trestného konania spočívajúceho v možnosti vypočúvania

takýchto svedkov, či už opakovane v rámci prípravného konania, alebo v konaní pred súdom, a ktorých spoločným menovateľom je potreba eliminácie opätovného prežívania negatívnych zážitkov takýchto svedkov z trestnej činnosti adresovanej voči nim samotným. Z uvedeného teda vyplýva, že právo obvineného na kontradiktórne vypočutie takýchto svedkov nie je ani v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru absolútne a nezaručuje ani osobnú prítomnosť takýchto svedkov na pojednávaní súdu (porovnaj rozsudok ESLP A. M. proti Taliansku zo 14.12.1993, rozsudok ESLP A. H. proti Fínsku z 10.05.2007).“

Obžalovaný v ďalšom upriamil pozornosť na chybu na strane 5 rozsudku kde sa uvádza, že ku skutku malo dôjsť 16.07.2020 a neskôr 18.07.2020 (“Na hlavnom pojednávaní bol prehratý kamerový záznam z výsluchu poškodeného H. E. zo dňa 23.07.2020, v ktorom uviedol, že dňa 18.07.2020“.....) čo považuje obžalovaný za justičnú chybu a preto žiada spod obžaloby oslobodiť alebo aby mu súd uložil mimoriadne nízky trest na základe takéhoto omylu. K tomuto odvolací súd iba konštatuje, že síce je pravdou, že na strane 5 napadnutého rozsudku okresného súdu je uvedený, tak ako bolo vyššie citované dátum spáchania skutku 18.07.2020, avšak zo skutkovej vety, ako aj z výpovede matky poškodeného a nakoniec aj z podanej obžaloby je jasne ustálený deň spáchania skutku - 16.07.2020. Chyba vyhotoveného rozsudku spočívajúca v nesprávne uvedenom dátume spáchania skutku pri výpovedi poškodeného však neznamená, že by mal obžalovaný na základe takejto chyby nárok na oslobodenie spod obžaloby, takáto námietka obžalovaného je absolútne irelevantná.

K odvolacím námietkam obžalovaného G. E. a obhajoby:

K odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcich sa rovnakých skutočností, teda že mu nebol známy vek poškodeného a že výsluch poškodeného sa vykonal len raz a nebolo mu umožnené sa výsluchu zúčastniť, klásť poškodenému otázky a konfrontovať jeho výpoveď, odvolací súd iba poukazuje na vyššie uvedené odpovede obžalovanému L. N. na odvolacie námietky. Odvolací súd opakovane obžalovanému E. dáva do pozornosti, že mu bolo riadne doručené oznámenie, v ktorom ho OČTK informovali, že tomuto neumožnia osobnú účasť na výsluchu maloletého poškodeného, a to vzhľadom na zraniteľnosť poškodeného a jeho ochranu (č. I. 82). Maloletý poškodený bol vypočutý zápisnične dňa 23.07.2020 za prítomnosti zástupkyne sociálnej kurately ÚPSVaR Trnava, psychologičky, s riadnym označením príslušníka orgánu PZ, ktorý výsluch viedol. Jeho výsluch bol zaznamenaný na obrazovo-zvukovom technickom nosiči práve z dôvodu neopakovateľnosti, s cieľom predchádzať oživovaniu okolností trestnej činnosti. Z obsahu vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obžalovaný E. mal už počas prípravného konania obhajcu, ktorému využil možnosť nazrieť do spisu (č. I. 214 záznam o nazretí do spisu), pričom obhajca si urobil zo spisu potrebné fotokópie a odpisy. Po skončení vyšetrovania bolo obhajcovi tiež umožnené preštudovať si obsah vyšetrovacieho spisu, ktorú možnosť využil dňa 31.08.2020 (zápisnica na č. I. 231). Týmto postupom bolo obžalovanému riadne umožnené (s povahou na status poškodeného) oboznámiť sa s obsahom jeho výsluchu.

Obžalovaný poukazuje na skutočnosť, že poškodený nevie vysvetliť odkiaľ mal ním tvrdenu finančnú hotovosť vo výške 1.300,- Eur. Najprv tvrdil, že ju má z brigády a neskôr keď zrejme zistil, že by sa polícia mohla opýtať zamestnávateľa, či mu skutočne toľko peňazí zaplatil to zmenil na to, že mu peniaze požičal nejaký kamarát z Bratislavy. K tomuto odvolací súd iba dodáva, že je absolútne irelevantné odkiaľ mal poškodený spomínanú finančnú hotovosť (či už z brigády, od rodičov, pôžičku alebo iné..) ale dôležitým faktom je, že túto hotovosť mal vo svojej peňaženke a táto mu bola odcudzená práve spoločným konaním oboch obžalovaných ako bolo bez pochyb preukázané. Je samozrejme chválhodné, že sa obžalovaný E. rozhodol peňaženku poškodenému vrátiť na adresu trvalého pobytu, avšak táto peňaženka bola prázdna bez odcudzenej hotovosti 1300,-Eur ktorá patrila preukázateľne poškodenému.

Záverom v reakcii na rozsiahle námietky podané obžalovanými prostredníctvom svojich obhajcov, odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu.). Odvolací súd má za to,

že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť podstatným odvolacím námietkam oboch obžalovaných, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci než k akému dospel súd prvého stupňa.

Podľa názoru krajského súdu, výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade spoľahlivo preukazovali vinu obžalovaných zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V nadväznosti na preukázanie viny, okresný súd správne postupoval aj pri určení druhu a výmery trestu s poukazom na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, osoby obžalovaných, okolností skutku, kedy okresným súdom uložený trest obom obžalovaným aj odvolací súd považuje za zákonný, spravodlivý a primeraný.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolania obžalovaných podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 odsek 4, § 170 odsek 6 Trestného poriadku (per analógiám).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.